

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Marcely Sedmíkové ve věci žalobkyně obchodní společnosti **DEICHMANN-OBUV, s.r.o.**, se sídlem v Brně, Štýřice, Londýnské nám. 853/1, PSČ 639 00, zast. Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem advokátní kanceláře PELIKÁN KROFTA KOHOUTEK s.r.o., se sídlem Praha 1, Malá Strana, Tyršův dům, Újezd 450/40, PSČ 118 01, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4 (dříve Celní ředitelství Hradec Králové, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové), v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 11. dubna 2011, č.j. 3028-2/2011-060100-21, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalobkyně je povinna zaplatit Krajskému soudu v Hradci Králové soudní poplatek ve výši 2.000,-Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 13. června 2011 domáhala přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o jejím odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Svitavy ze dne 22. února 2011, č. j. 1843-03/2011-116400-033, o zadržení zboží (celkem 39 párů obuvi) v provozovně žalobkyně (na adrese U Tří mostů 2239/4, Svitavy – Lány), a to z důvodu porušování práv duševního vlastnictví. Žalovaným rozhodnutím bylo prvoinstanční správní rozhodnutí sice změněno v části jeho výroku, ovšem jen po formální stránce, a to s cílem uvést jej do plného souladu s právními předpisy, podle kterých, jak uvedl

žalovaný v závěru rozhodnutí, jsou „celní orgány zmocněny postupovat v tomto případě ...“. Věcné stránky prvoinstančního správního rozhodnutí se žalované rozhodnutí nedotklo. Žalobkyně napadla žalované rozhodnutí včas podanou žalobou, kterou odůvodnila následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

Předně namítala, že se žalovaný nevypořádal s námitkou, že prvoinstanční správní rozhodnutí nemá veškeré náležitosti správního rozhodnutí podle ust. § 68 odst. 1 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“), kterými jsou výroková část, odůvodnění a poučení. Žalovaný sám přitom výslovně uvedl, že výrok rozhodnutí o zadržení je formulován neurčitě a bez dalšího popisu. Přesto došel překvapivě k závěru, že zadržené zboží by mohlo klamat spotřebitele právě pro svoji podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem.

Tento závěr považovala žalobkyně za nepřijatelný, neboť se jedná o rozhodnutí konečné povahy a musí proto splňovat veškeré formální náležitosti jako jakékoliv jiné správní rozhodnutí. Musí z něj být bez jakékoliv pochybnosti patrné, ohledně kterých průmyslových práv existuje důvodné podezření na jejich porušování a proč. V konkrétním případě však tyto samozřejmé náležitosti správního rozhodnutí naplněny nebyly. Absence popisu, jakým způsobem má být právo duševního vlastnictví porušováno, se přitom týká nejen výroku rozhodnutí o zadržení, ale i jeho odůvodnění. To totiž obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, nikoliv objasnění, jakým konkrétním jednáním mělo být právo duševního vlastnictví porušováno a v čem konkrétně bylo porušení spatřováno. Samotné opsání zákonné díkce ale za odůvodnění považovat nelze, jak vyplývá též z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2As 37/2006, podle něhož musí být v odůvodnění rozhodnutí uvedeny konkrétní důvody, které vedly příslušný orgán k danému rozhodnutí. Nedostatky odůvodnění spočívající v pouhé formální citaci zákonných ustanovení navíc znemožňují efektivní obranu proti postupu správních orgánů. Žalobkyně rovněž zmínila, že předmětné rozhodnutí má na ni jako prodejce obuvi závažné dopady.

Žalobkyně pokračovala, že byť k zadržení zboží postačí existence podezření, že je porušováno právo k duševnímu vlastnictví třetí osoby, nemění to nic na tom, že v rozhodnutí o zadržení zboží musí být jasně uvedeno, v čem konkrétně je porušení spatřováno, neboť nestačí paušálně konstatovat, že „bylo zjištěno vyobrazení ochranných prvků zn. CONVERSE v celkovém provedení zaměnitelném s registrovanou ochrannou známkou č. 7497373“ (výrok), resp. že „zboží je svým provedením nesprávné lícování podešve, nekvalitní zpracování výrobku, nekvalitní materiál, nízkou cenou v důvodném podezření z porušení registrované prostorovou ochrannou známkou č. 007497373“ (odůvodnění). K tomu žalobkyně dodala, že jí není zřejmá souvislost mezi údajným nesprávným lícováním podešve, nekvalitním zpracováním výrobku, nekvalitním materiálem, či nízkou cenou na straně jedné, a vyobrazením podrážky obuvi na straně druhé, což je předmětem ochrany ochrannou známkou č. 7497373. Pokud již měl celní úřad za to, že např. podrážky zadrženého zboží svým tvarem, resp. spíše vzorem porušují právo k ochranné známce č. 7497373, nepochybně by tak v napadeném rozhodnutí uvedl, neboť podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce. A nic jiného předmětnou

ochrannou známkou chráněno není. Žalobkyně dodala, s odkazem na aktuální výpis z rejstříku ochranných známek vedených u Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (OHIM) v Alicante ve Španělsku, že ohledně ochranné známky č. 007497373 jsou aktuálně vedena dvě řízení týkající se jejího výmazu z důvodu její neplatnosti.

Žalobkyně rovněž tvrdila, že si Celní úřad Svitavy neopatřil před vydáním rozhodnutí o zadržení zboží žádné důkazy, z nichž by bylo možné dovodit, že zadržené zboží je svým provedením totožné, či zaměnitelné s ochrannou známkou č. 007497373, tedy že došlo k porušení práva k ochranné známce způsobem, který předpokládá ust. § 4 odst. 3 ve spojení s ust. § 5 odst. 2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, v platném znění (dále jen „o ochraně spotřebitele“), tj. užití nekalých obchodních praktik při nabízení nebo prodeji výrobků, které porušují právo k ochranné známce, resp. neoprávněnému užití ochranné známky. Rozhodnutí Celního úřadu Svitavy se tak podle žaloby opírá pouze o hodnocení a porovnávání prvků originálních výrobků zn. CONVERSE a originálních výrobků žalobkyně.

Žalobkyni je ze spisu vedeného u Celního úřadu Svitavy navíc známo, že se uvedený celní úřad bezprostředně po rozhodnutí o zadržení zboží ze dne 22. 2. 2011 obrátil dopisem na společnost NIKE European Operations Netherlands B.V., org. složka, se sídlem V Celnici 1028/10, 110 00 Praha 1, která je údajně zástupcem společnosti Converse Inc, One Hight Street pro Českou republiku, se žádostí o vyjádření, zda zadržené zboží porušuje práva vyplývající z ochranné známky č. 007497373, či nikoliv. Uvedená společnost reagovala dokumentem ze dne 28. 2. 2011, podepsaným Danielem Bursíkem, nazvaným „odborné vyjádření“, v němž dospěla k jednoznačnému závěru, že zadržené zboží není originálním výrobkem značky CONVERSE a dále v něm uvedla přehled znaků, které odlišují originální zboží od nepravého. S odůvodněním, že Celní úřad Svitavy neprovedl jiné šetření ohledně údajného porušení práv k ochranné známce č. 007497373, resp. neopatřil žádné jiné důkazní prostředky k prokázání této skutečnosti, vyjádřila se následně žalobkyně právě k této listině. Zdůrazňovala, že nemá ambici být napodobeninou originálních výrobků jiného výrobce, neboť zadržené zboží je samo osobě originálním výrobkem. Srovnání jednotlivých prvků zadržené obuvi (mj. použitá látka, textil, kvalita kůže, cena), proto vůbec není na místě, a z pohledu hodnocení, zda došlo k zásahu do práv chráněných ochrannou známkou, je proto zcela irrelevantní. Vyjádřila rovněž pochybnosti nad tím, z čeho celní úřad dovozoval, že NIKE European Operations Netherlands B.V., org. složka, je zástupcem společnosti Converse Inc, když takovým zástupcem podle přiložené plné moci je Daniel Bursík, nikoli jmenovaná společnost. Podle ustanovení § 32 odst. 1 písm. a) zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží (dnes již neplatného), ale může být odborné vyjádření požadováno od osoby odborně způsobilé k předmětu dozoru. Takovou osobou však Daniel Bursík zjevně není, neboť je vybaven pouze plnou mocí k zastupování údajného poškozeného. Zmiňované odborné vyjádření proto ani není způsobilé být relevantním důkazem.

Vzhledem ke všem výše uvedeným námitkám žalobkyně navrhovala, aby krajský soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.

Žalobkyně se vyjádřila k věci ještě podáním ze dne 30. 6. 2011. V něm s odkazem na judikaturu Ústavního soudu uvedla znaky rozhodnutí předběžné

povahy a konfrontovala je s přezkoumávaným rozhodnutím o zadržení zboží. Tato otázka však již byla dořešena rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2013, č.j. 9 As 27/2013-52 (o tom ještě dále). Upozornila rovněž na to, že podle napadeného rozhodnutí byla kontrola a zadržení zboží provedena na základě žádosti o přijetí opatření společnosti CONVERSE Inc. Z toho s odkazem na § 44 správního řádu vyvozovala, že správní řízení bylo zahájeno dnem dojití této žádosti příslušnému správnímu orgánu.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 27. 7. 2011. V něm se předně odkázal na odůvodnění žalovaného rozhodnutí s tím, že je v něm vysloveno vše pro věc významné. Žalované rozhodnutí měl přitom za rozhodnutí předběžné povahy, a to s odkazem na obdobný případ řešený Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí ze dne 29. března 2006, č.j. 2 Afs 183/2005-64, a tudíž za vyloučené ze soudního přezkumu. Z těchto důvodů navrhoval žalobu odmítnout. Pro případ, že by se krajský soud s tímto názorem neztotožňoval, uvedl k žalobě následující.

Jak z rozhodnutí Celního úřadu Svitavy o zadržení zboží, tak ze žalovaného rozhodnutí o odvolání, je jednoznačně zřejmé, že se jedná o porušení prostorové ochranné známky č. 007497373 společnosti Converse Inc., One High Street, North Andover, USA (dále jen „Converse Inc.“). Tato ochranná známka se vztahuje pouze na vyobrazení podešve, která je v případě zadržené obuvi provedena způsobem zaměnitelným s originálním výrobkem společnosti Converse Inc., protože grafické vyobrazení je téměř totožné s originálním výrobkem a běžný spotřebitel by nebyl schopen rozlišit, zda-li se jedná o originální výrobek či nikoliv. Ve výroku rozhodnutí o zadržení zboží je jednoznačně uvedeno, jaká ochranná známka byla porušena a v odůvodnění je popsáno, jak pracovníci celního úřadu postupovali, než přikročili k zadržení zboží. Odůvodnění se rovněž odkazuje na kontrolní zjištění zaznamenané v protokolu o kontrole ze dne 22. února 2011, č.j. 1843-02/2011-116400-033, který byl předán pracovníky Celního úřadu Svitavy osobě zúčastněné na kontrole za kontrolovanou osobu (zaměstnanec kontrolované provozovny).

Z rozhodnutí, a to jak z výroku, tak z jeho odůvodnění, jednoznačně plyne, jaká ochranná známka byla porušena. Proto se žalovaný neztotožňuje s tvrzením žalobkyně, že jí není jasné, která průmyslová práva byla porušena a proč. Rovněž žalované rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti dle ustanovení § 68 správního řádu, a nemůže být proto považováno za nepřezkoumatelné a nezákonné. Neztotožnil se ani s námitkou ohledně dotčení její dobré pověsti na trhu. Zadržení zboží může mít dopad leda tak na ušlý zisk z prodeje zboží, a to s ohledem na jeho zadržení, ale nemůže jím utrpět dobrá pověst žalobkyně na trhu, neboť celní orgány jsou z povahy služebního poměru (ustanovení § 45 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů), ale i z procesních norem (správní řád), vázány povinností mlčenlivosti.

K námitce, že odůvodnění rozhodnutí o zadržení zboží obsahuje pouze doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele žalovaný uvedl, že odůvodnění se odkazuje na provedenou kontrolu u žalobkyně na provozovně „DEICHMANN“ na adrese u Tří mostů 2239/4, 568 02 Svitavy – Lány. V této

provozovně bylo skladováno a nabízeno k prodeji zboží – obuv, která byla svým provedením (nesprávné lícování podešve, nekvalitní zpracování výrobku, nekvalitní materiál, nízká cena) v důvodném podezření, že porušuje registrovanou prostorovou ochrannou známku č. 007497373 majitele práva společnosti Converse Inc., která se vztahuje k podrážce obuvi. Celní úřad měl výše uvedenou formulaci na mysli, že předmětná obuv se liší od originálního výrobku právě v použitém materiálu, tím, že je nekvalitně provedena a rovněž cena oproti originálním výrobkům je o hodně nižší a přesto podrážka obuvi (protože ochranná známka č. 007497373 nic jiného nechrání) je téměř stejná s výrobky společnosti Converse Inc.. V odůvodnění je dále uváděno, že zboží neobsahovalo odkaz na ochrannou známku Converse Inc., či licenci k prodeji takto označených výrobků, nízká prodejní cena, kvalita zpracování spolu se způsobem balení a označením neodpovídaly prodeji originálních výrobků. Z důvodu shodnosti nebo podobnosti zajištěného zboží s uvedenými ochrannými známkami proto existuje pravděpodobnost záměny na straně spotřebitele.

Skutečnosti, že obuv je zdánlivě stejně provedena (jedná se o kotníčkovou obuv z textilního materiálu, s vyšším rantlem z pryže a špičkou rovněž z pryže) s podrážkou téměř totožnou s předmětnou ochrannou známkou a že tato obuv byla na prodejně nabízena vedle originálních výrobků společnosti Converse Inc., by mohly vést ke klamání spotřebitele. Právě vzhledem k uvedenému se nejedná o doslovnou citaci ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, jak tvrdí žalobkyně, a je v něm jednoznačně uvedeno s jakou ochrannou známkou je zboží zaměnitelné. Závěrům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. prosince 2006, sp. zn. 2 As 37/2006 (který uvádí žalobkyně v bodě č. 9 žaloby) lze přisvědčit, na daný případ však nedopadá. Z odůvodnění žalovaného rozhodnutí je zřejmé, jaká ochranná známka byla porušena, a protože se tato známka vztahuje pouze k podrážce obuvi, lze z něj dovodit, že zadržená obuv má podrážku obdobně provedenou, jako je předmětná ochranná známka. V odůvodnění rozhodnutí je konstatováno, že zadržené zboží svým celkovým provedením (nekvalitní zpracování, nekvalitní materiál a nízká cena) by mohlo být považováno za výrobek společnosti Converse Inc. Dále provedl výčet skutečností, s nimiž lze spojovat porušování práv duševního vlastnictví.

Zboží, které bylo zadrženo žalobkyní, vyhodnotili pracovníci celního úřadu, jako zboží porušující práva duševního vlastnictví, a to ve smyslu znění § 8 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách v platném znění. Celní orgány jsou přitom oprávněny podle ustanovení § 9 odst. 1 s přihlédnutím k §§ 32 a 33 zákona č. 191/1991 Sb. zadržet zboží podezřelé z porušení práv k duševnímu vlastnictví osobě, u které bylo zjištěno, podle předpisu Evropského společenství, a to bez ohledu na práva třetích osob a dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele v případě zjištění výrobků, nebo zboží, které naplňují znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 téhož zákona, je celní úřad oprávněn takovéto výrobky nebo zboží zajistit/zadržet a následně rozhodnout o jejich propadnutí nebo zabrání.

Žalovaný pokračoval, že zadržená obuv má podešev téměř shodnou s registrovanou ochrannou prostorovou známkou, a to včetně grafických prvků, s výjimkou některých drobných detailů (rozmístění čtverců na podrážce, nebo jejich odlišný počet od originálu). Nelze tvrdit, že pokud daný výrobek je chráněn např. jinou ochrannou známkou či je ozdoben, označen výrazným prvkem (v tomto případě u dětské obuvi např. postavička kočky „Hello Kitty“), nemůže porušovat práva

duševního vlastnictví jiné ochranné známky, jak je žalobkyní namítáno. Pracovníci celního úřadu vyhodnotili, že předmětná obuv – podešev obuvi je zaměnitelná s výše uváděnou ochrannou známkou, a proto učinili další kroky v souladu se zákonem o ochraně spotřebitele. Z celého případu je zřejmé (neboť zmiňovaná ochranná známka nechrání v tomto případě jinou část obuvi, pouze se vztahuje k podrážce boty), že došlo k porušení práv právě k této části obuvi. Pokud by běžný spotřebitel vedle sebe položil originální výrobek společnosti Converse Inc. podrážkou obuvi nahoru a obuv (opět otočenou podrážkou nahoru) nabízenou na prodejně žalobkyně, jenom těžko by dokázal pouze vizuálním zkoumáním určit, co je originál a co již originál není. Tvzení žalobkyně, že podobnost obuvi je zvykem zpravidla posuzovat dle jiných kritérií, než vzorem na podrážce, je zavádějící, neboť právě podrážka určuje účel, pro který je daná obuv vyrobena, ať už se jedná o vycházkovou obuv, obuv ke sportovnímu vyžití, domácí obuv atd. V tomto případě se jedná pouze o podrážku obuvi.

Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 007497373 u Úřadu pro harmonizaci ve vnitřním trhu (OHIM) v Alicante, Španělsko. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Tvzení žalobce, že v současné době jsou vedena dvě řízení týkající se návrhu na výmaz z důvodu neplatnosti této ochranné známky nemění nic na skutečnosti, že tato známka je stále v platnosti až do doby, než bude zrušena.

Celní úřad Svitavy požádal dopisem zástupce majitele ochranné známky NIKE European Operations Netherlands B.V. org. složka, p. Daniela Bursíka, V Celnici 1028/10, 110 01 Praha 1 (dále jen „zmocněnec“) o odborné vyjádření, zda-li zajištěné zboží ne/porušuje práva majitele ochranné známky. Zmocněnci, konkrétně Danielovi Bursíkovi – Brand Protection Manager byla vydána plná moc společností Converse Inc., respektive Nike Inc., a to pro oprávnění zastupovat společnost u příslušných státních orgánů ČR, ať správních nebo soudních, ve věci ochrany ochranných známek, obchodních názvů, autorských práv, jiných práv k duševnímu vlastnictví. Tato plná moc byla doložena k odpovědi, kdy zmocněnec reagoval na žádost o odborné vyjádření, a to dne 28. února 2011 (doručeno celnímu úřadu dne 7.března 2011). V něm se mimo jiné píše, že zajištěné zboží není originálním výrobkem a společnost Converse Inc. neudělila žalobkyni licenční smlouvu, nejedná se tedy o původní (originální) výrobky společnosti Converse Inc.. Dále dle tohoto vyjádření došlo k porušení práv k ochranné známce této společnosti registrované v České republice Úřadem průmyslového vlastnictví a centrální databází ochranných známek platných pro Evropské společenství pod č. 007497373. Zmíněné odborné vyjádření je pouze jedním z důkazů pro celní orgány, které je v řízení jinak hodnotí ve svých vzájemných souvislostech.

Podle ustanovení § 32 odst. 1 bod. 2 zákona č. 191/1999 Sb., o opatřeních týkajících se dovozu, vývozu a zpětného vývozu zboží porušující některá práva duševního vlastnictví, ve znění pozdějších předpisů, je celní úřad oprávněn vstupovat při výkonu kontroly do objektu výrobce, dovozce nebo distributora a vyžadovat předložení příslušné dokumentace a poskytnutí pravdivých informací. Výrobce, dovozce nebo distributor může být celníkem vyzván, aby mu zajistil a předložil odborná vyjádření osoby způsobilé k předmětu dozoru, nebo si k dozoru

přizvat majitele práva. Z tohoto ustanovení vyplývá, že celník při prováděné kontrole na provozovně žalobce mohl toto odborné vyjádření k předmětu dozoru (obuvi) požadovat od žalobce. Celní úřad rozhodl o zadržení zboží okamžitě při zjištění, že by mohl být porušován zákon o ochraně spotřebitele a porušena práva k duševnímu vlastnictví, a jak již bylo uváděno výše, postačuje k tomu pojmout podezření, že zboží naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Závěrem žalovaný poznamenal, že rovněž přezkoumal, zda-li pracovníci celního úřadu byli oprávněni kontrolu nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele provést.

Vzhledem k výše uvedenému navrhoval žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání, když s tímto postupem vyslovila souhlas jak žalobkyně, tak žalovaný. Vzhledem k tomu přezkoumal žalované rozhodnutí na základě správního spisu podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., o soudním řízení správním, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

V dané věci Krajský soud v Hradci Králové již jednou rozhodoval, a to usnesením ze dne 28. března 2013, č.j. 30 Af 22/2011-75, jímž vpředu uvedenou žalobu odmítl. Dospěl totiž k závěru, že rozhodnutí o zajištění výrobků vydané dle ustanovení § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele, má předběžnou povahu, a proto je ze soudního přezkoumání vyloučeno podle ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s. Proti tomuto rozhodnutí však podala žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. prosince 2013, č.j. 9 As 43/2013-48, a to tak, že uvedené usnesení Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 3. 2013, č.j. 30 Af 22/2011-75, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal totiž důvodnou námitku, dle které rozhodnutí o zajištění (zadržení) zboží podezřelého z porušování práv duševního vlastnictví nemělo charakter předběžného rozhodnutí, neboť stěžovatel neměl zaručenou možnost bránit se proti zajištění v následném řízení před správním orgánem a soudem. Právě proto Nejvyšší správní soud po podrobném rozboru této otázky uzavřel uvedený rozsudek závěrem, že: „S ohledem na vše výše uvedené lze jednoznačně dojít k závěru, že rozhodnutí podle § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění výrobků nebo zboží není rozhodnutím předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s.“ Účastníkům tohoto řízení byl rozsudek doručen, takže jeho podrobný obsah znají.

Krajský soud se proto musel věci znovu zabývat, přičemž byl vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozsudku (viz § 110 odst. 4 s.ř.s.).

Předně je však nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tedy platí dispoziční zásada. Z tohoto důvodu

obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, z poslední doby např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Na tomto místě krajský soud považuje za vhodné rovněž připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou - li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 – 13, dostupný na www.nssoud.cz), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok“, neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené

úkoly. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námítky neznámá, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. 7 As 126/2013-19).

Není rovněž smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalované rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční správní rozhodnutí vydaly správní orgány k tomu věcně příslušné a nejsou postiženy vadami, které by je činily vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu (viz § 77 správního řádu). Nejde o rozhodnutí, která by byla nepřezkoumatelná či trpěla takovými vadami řízení, aby to mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu krajský soud zjistil, že Celní úřad Svitavy provedl dne 22. 2. 2011 kontrolu v provozovně žalobkyně na adrese U Tří mostů 2239/4, Svitavy – Lány, jejímž předmětem byl dozor nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. Bylo kontrolováno, zda žalobkyně při nabídce, prodeji zboží nebo služeb či skladování zboží neužívá klamavé obchodní praktiky porušující některá práva duševního vlastnictví. V protokolu o ní je zaznamenáno kontrolní zjištění ohledně všech 39 párů bot. Jde o celkem šest skupin kotníčkové obuvi dětské a dámské (5x), které jsou konkrétně popsány (s důrazem na provedení jejich podrážek) a se závěry, že „v celkovém provedení jsou zaměnitelné s registrovanou prostorovou ochrannou známkou č. 007497373 ev. č. N/OZ/10/00013, majitele práva společnosti Converse Inc., One Hight Street, North Andover, MA 01845, USA.“ Protokol je doplněn podrobnou fotodokumentací.

V rozhodnutí celního úřadu o zadržení předmětného zboží, v jeho výroku, je specifikován jeho předmět v souladu se zjištěními zaznamenanými v protokolu o kontrole (všech šest skupin zadržené obuvi), přičemž podle jeho odůvodnění došlo k zadržení proto, neboť žalobkyně v provozovně na adrese U Tří mostů 2239/4, Svitavy – Lány, skladovala a nabízela k prodeji zboží, které je svým provedením (nesprávné lícování podešve, nekvalitní zpracování výrobku, nekvalitní materiál, nízká prodejní cena, způsob balení a označení) v důvodném podezření z porušení registrované prostorové ochranné známky č. 007497373, ev. č. N/OZ/10/00013, majitele práva společnosti Converse Inc. O odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný žalovaným rozhodnutím ze dne 13. dubna 2011, č.j. 3028-2/2011-060100-21.

V jeho odůvodnění nejdříve zmínil kontrolu provedenou Celním úřadem Svitavy u žalobkyně v provozovně na adrese: náměstí U Tří mostů 2239/4, Svitavy – Lány, a její předmět (kontrola nad dodržováním povinností stanovených v ustanoveních

zákona o ochraně spotřebitele) a její průběh. Žalovaný konstatoval, že kontrola byla zaměřena především na zjištění, zda-li nedochází k nabízení nebo prodeji výrobků, služeb, zboží porušujících některá práva duševního vlastnictví, případně zda-li nedochází ke skladování takových výrobků, zboží za účelem jejich nabízení nebo prodeje atd. Při provádění tohoto dozoru pojali příslušníci celního úřadu důvodné podezření, že zboží (obuv), které žalobkyně ve svých provozovnách skladuje a nabízí za účelem prodeje, porušuje práva duševního vlastnictví, a to konkrétně k registrované prostorové ochranné známce č. 7497373 ev.č. N/OZ/10/00013, majitele práva společnosti Converse Inc. V protokolu z kontroly zástupkyně vedoucí provozovny uvedla, že neví, kdo je vlastníkem zboží, nemá k dispozici nabývací doklady k tomuto zboží a že v této provozovně jsou nabízeny originály obuvi obchodní značky „CONVERSE“.

Konstatoval, že zadržená obuv – dětská kotníčková obuv s nápisem „HELLO KITTY“ a vyobrazením kočky, dámská kotníčková obuv s hnědou podrážkou, opatřena nápisem „Xdream“ uvnitř pod patou, dámská kotníčková obuv s nápisem „Vty a Challenge“ a dámská kotníčková obuv s bílou podrážkou nápisem „Vty“, měly podešev tvarovanou shodně nebo velmi podobně ve vztahu k vyobrazení ochranné známky č. 7497373. Ta neobsahovala pouze odkaz na ochrannou známku společnosti Converse Inc. a žalobkyně nepředložila licenci k prodeji takto označených výrobků. Žalovaný se ztotožnil se závěry celního úřadu vedoucími k zadržení zboží.

Poté žalovaný shrnul odvolací námitky žalobkyně (zpochybnění důvodu zadržení obuvi, nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost výroku a odůvodnění rozhodnutí a jejich neúplnost, námitka, že celní úřad neuvedl konkrétně, že podrážky zadržené obuvi svým vzorem porušují právo k ochranné známce č. 7497373, nepřezkoumatelnost a nezákonnost rozhodnutí celního úřadu), s nimiž se v podstatě vypořádal následujícím způsobem:

„V napadeném rozhodnutí je ve výroku u popisu zadrženého zboží jasně uvedeno, že zajištěná obuv je ve svém celkovém provedení zaměnitelná s registrovanou prostorovou ochrannou známkou č. 7497373 majitele práva společnosti Converse Inc. Společnosti Converse Inc. byla dne 29. prosince 2008 na dobu deseti let zaregistrována prostorová ochranná známka pod č. 7497373 (v podstatě se jedná o vyobrazení podrážky boty – tvar, grafické prvky – celkové provedení) u mezinárodního úřadu OHIM v Alicante, Španělsko. Tato komunitární ochranná známka je vedena ve výpisu databáze ochranných známek platných v České republice (umístěné na webových stránkách Úřadu průmyslového vlastnictví). Celní orgány jsou na vnitřním trhu oprávněny chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, neboť podle zákona o ochraně spotřebitele vykonávají ochranu vnitřního trhu v souladu s ustanovením § 23 odst. 6 tohoto zákona s přihlédnutím k ustanovení § 32 a 33 zákona č. 191/1999 Sb. V tomto případě zadržená (zajištěná) obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., protože se jedná o obuv vyrobenou z kombinací materiálu textilu a pryže a podešev obuvi je obdobně tvarována a nese stejné grafické prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve. Výrok napadeného rozhodnutí je sice formulován neurčitě a odkazuje pouze na konstatování porušení ochranné známky č. 7497373 společnosti Converse Inc. bez dalšího popisu, přesto z něj lze dovodit, že došlo k důvodnému podezření, že zadržené (zajištěné) zboží by mohlo klamat spotřebitele právě pro svoji podobnost nebo zaměnitelnost s originálním výrobkem. V ustanovení § 23 odst. 6 zákona o

ochraně spotřebitele se používá výraz „které naplňují znaky“ a tady je nutné říci, že pracovníci celního úřadu vyhodnotili, že zadržaná (zajištěná) obuv naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 a z tohoto důvodu celní úřad oprávněně takové výrobky nebo zboží zajistí. Právě výrok rozhodnutí je jádrem každého rozhodnutí a jako takový musí být určitý. Rozhodnutí musí splňovat náležitosti dané ustanovením § 68 správního řádu, výroková část musí obsahovat řešení otázky, která je předmětem řízení, zákonnou normu, resp. právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a označení účastníků řízení (§ 27 odst. 1 správního řádu), a toto vše výroková část napadeného rozhodnutí obsahuje. Z těchto důvodů shledává odvolací orgán námitku odvolatele o nepřezkoumatelnosti, či nezákonnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou, neboť napadené rozhodnutí nemá vady takové intenzity, aby nemohlo na jeho základě proběhnout vlastní správní řízení, jak je uvedeno níže.“

Žalovaný pokračoval, že celní úřad postupoval v souladu s § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele, podle něhož dozor nad dodržováním povinností stanovených v § 5 odst. 2, § 7 písm. b) a § 14 písm. a) provádějí celní úřady. Zmínil povinnosti celních orgánů v případě zjištění zboží porušujícího některá práva duševního vlastnictví. Oprávnění (povinnost) takové zboží zadržet či zajistit vzniká v okamžiku, kdy celní orgán pojme podezření z porušení práv duševního vlastnictví. V dalším viz žalované rozhodnutí, jež bylo žalobkyni doručeno.

Krajský soud citoval z odůvodnění žalovaného rozhodnutí zcela záměrně, neboť se s jeho závěry ohledně užití klamavé obchodní praktiky žalobkyní, opřenými o ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele a oprávnění celního úřadu zajistit předmětné zboží podle § 23 odst. 6 téhož zákona, plně ztotožňuje. Proto na ně také v dalším odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy opakoval totéž. Neshledal totiž, že by žalovaným rozhodnutím, potažmo rozhodnutím Celního úřadu Svitavy (na obě rozhodnutí je třeba nahlížet jako na jeden celek) došlo k porušení zákona.

Žalovaný se v rozhodnutí vypořádal s otázkou, o porušení které ochranné známky v dané věci šlo, neboť jasně konstatoval, že jde o práva k ochranné známce, která chrání vzor podrážky boty s jejím grafickým vyobrazením, osvětlil oprávnění celních orgánů chránit zájmy společností v souvislosti s ochrannou duševního vlastnictví, jakož i důvody, pro které zajištěná obuv mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc. Ty byly spatřovány v tom, že jde o obuv vyrobenou z kombinací materiálu textilu a pryže a podešev obuvi je obdobně tvarována a nese stejné grafické prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka, která se vztahuje právě k vyobrazení podešve. Odpověděl rovněž na námitku žalobkyně, že zajištěná obuv není padělkem dané prostorové ochranné známky. Zajištěná obuv by mohla být zaměněna s originálními výrobky společnosti Converse Inc., neboť má podrážku obdobně tvarovanou s obdobnými grafickými prvky jako zmíněná ochranná prostorová známka.

Krajský soud se ztotožnil se závěry celních orgánů, že zajištěné zboží naplňuje znaky porušení ustanovení § 5 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele, a proto je byl celní úřad oprávněn (povinen) zajistit. K jeho rozhodnutí pak dlužno poznamenat, že bylo vydáno v rámci dozoru celních orgánů nad ochranou spotřebitele, kde zcela nepochybně vystupuje do popředí požadavek na flexibilitu rozhodování. Právě vzhledem k tomu ovšem nelze klást na rozhodnutí o zajištění zboží přemrštěné formální nároky. Rozhodnutí Celního úřadu Svitavy ze dne 22. února 2011, č. j.

1843-03/2011-116400-033, však přesto obsahuje náležitosti stanovené v § 68 správního řádu, tedy výrokovou část, odůvodnění a poučení o odvolání, a to v takovém rozsahu zpracování, že uvedené požadavky naplňuje více, než v nezbytné míře. Plyne z něho předmět řízení, zjištění celního úřadu, na základě něhož bylo rozhodováno, jsou v něm uvedena ustanovení zákona o ochraně spotřebitele, která byla porušena a o která se rozhodnutí opírá, rozhodnutí je podepsáno a opatřeno úředním razítkem. Neobstojí proto tvrzení žalobkyně, v němž se odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 37/2006, že za odůvodnění byla vydávána pouze opsaná dikce příslušného zákonného ustanovení. Obě správní rozhodnutí, respektive každé z nich, obstojí z pohledu požadavků na ně kladené správním řádem i zcela samostatně, natož v kontextu obou dohromady.

Výrobkem nebo zbožím porušujícím některá práva duševního vlastnictví se rozumí výrobek nebo zboží, na němž je bez souhlasu majitele ochranné známky umístěno označení stejné nebo zaměnitelné s ochrannou známkou, porušující práva majitele ochranné známky podle zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů, dle jehož § 8 odst. 2 nikdo nesmí v obchodním styku bez souhlasu vlastníka ochranné známky užívat. Mezi účastníky přitom byla sporná právě otázka posouzení zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodávaných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse. Po posouzení zaměnitelnosti a tedy určitého stupně podobnosti mezi ochrannou známkou č. 007497373 a předmětným provedením podrážky u výrobků zajištěných u žalobkyně (podle fotodokumentace kotníčková šněrovací obuv) dospěl rovněž krajský soud k závěru, že podrážka zajištěné obuvi je svým provedením téměř shodná s předmětnou ochrannou známkou a obuv je svým celkovým provedením zaměnitelná s výrobky společnosti Converse. Kromě shodné podrážky má totiž velmi podobně provedenou i vrchní část obuvi jako tenisky Converse, tj. pryžový okraj po obvodu podrážky a pryžovou špičku. Použití této vrchní části obuvi není samo o sobě samozřejmě nijak omezeno, avšak právě ve spojení s podrážkou zaměnitelnou s předmětnou ochrannou známkou může být obuv spojována s výrobky společnosti Converse. Vizuální podobnost zajištěné obuvi s originálními výrobky je přitom natolik markantní, že absence nápisu „Converse“ a pěticípé hvězdy v prostoru mezi reliéfním čtvercováním je z pohledu celkového provedení nepodstatný detail v jinak shodně provedené struktuře podrážky předmětné obuvi. Předmětné výrobky spadají do příbuzné oblasti spotřeby, jsou určeny k podobnému způsobu užití, a proto mohou být z toho důvodu považovány spotřebitelem za zboží pocházející z téhož zdroje.

Třeba též poznamenat, že posouzení zaměnitelnosti označení s ochrannou známkou je otázkou právní, jejíž zodpovězení nezáleží na tom, zda k záměně skutečně dochází. Zaměnitelnost se tedy nedokazuje. Zda v konkrétním případě může dojít v důsledku užívání toho kterého označení k záměně s označením chráněným, je již věcí posouzení orgánu rozhodujícího o ní (tj. správního orgánu nebo soudu) a k této otázce jako takové není třeba provádět důkazy. Proto také posouzení zaměnitelnosti není otázkou odbornou. Nebylo tudíž fakticky ani třeba žalobkyni napadeného stanoviska Daniela Bursíka (viz výše). Jmenovaný totiž nemůže v tomto směru nahrazovat rozhodovací činnost příslušného orgánu. Správní úřad totiž musí vykonávat svou vlastní posuzovací pravomoc založenou na modelu průměrného spotřebitele.

K žalobní námitce, že aktuálně jsou vedena řízení o výmaz ochranné známky č. 007497373, nutno konstatovat, že soud rozhoduje dle stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a k němu byla předmětná ochranná známka řádně zapsána úřadem OHIM. Proto je nutno vycházet z toho, že ochranná známka splňovala a dosud splňuje všechna kritéria pro její zápis, a jsou s ní proto spojena příslušná práva.

Krajský soud tedy uzavírá, že ve správním řízení vedeném podle zákona o ochraně spotřebitele je prioritním veřejný zájem spotřebitele být chráněn před klamáním. Orgány veřejné moci proto nemohou nechat spotřebitele, který si může s konkrétní značkou právem spojovat určitou kvalitu výrobků, napospas napodobeninám nižší kvality. V posuzované věci krajský soud závěry celních orgánů o porušení předmětného práva duševního vlastnictví výrobky prodávány žalobkyní, tj. o zaměnitelnosti použitého provedení podrážky u výrobků prodáváných žalobkyní s předmětnou prostorovou ochrannou známkou společnosti Converse, neshledal nezákonnými. Celkový vzhled zajištěné obuvi může u části veřejnosti vytvořit spojení mezi použitým provedením podrážky a ochrannou známkou Converse a v důsledku toho tak běžného spotřebitele oklamat a přispět k jeho rozhodnutí o koupi. Celní orgány zúčastněné na řízení proto postupovaly v souladu se zákonem, když z důvodu zjevně klamavé obchodní praktiky ze strany žalobkyně rozhodly na základě § 23 odst. 6 zákona o ochraně spotřebitele o zajištění předmětného zboží.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Ve věci byl úspěšný žalovaný, a proto by měl nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s) proti žalobkyni, která úspěch ve věci neměla. Krajský soud však nezjistil, že by mu nějaké náklady vznikly.

Žalobkyně úspěšná nebyla, a to ani částečně, neboť otázka náhrady nákladů řízení odvisí od konečného výsledku řízení. Bylo proto bezpředmětné zkoumat její případné náklady spojené s řízením o kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem, kterou proti předchozímu rozhodnutí krajského soudu podala a byla s ní úspěšná.

Vzhledem k tomu bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

VI. Soudní poplatek

Přestože žaloba podaná žalobkyní podléhala podle pol. 14a bodu 2. písm. a) přílohy k zákonu č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, v tehdy platném znění, povinnosti zaplatit soudní poplatek ve výši 2.000,--Kč, a to zároveň s jejím podáním (§ 4 odst. 1 písm. a), § 7 odst. 1 cit. zák.), žalobkyně tuto povinnost nesplnila. K zaplacení tohoto poplatku ji proto krajský soud vyzval usnesením ze dne 14. 6. 2011, č.j. 30Af 22/2011-21. Žalobkyně jej zaplatila v kolcích dne 4. 7. 2011. Protože žaloba

byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 3. 2013, č.j. 30Af 22/2011-75, odmítnuta, byl jím zároveň žalobkyni zaplacený soudní poplatek vrácen (§ 10 odst. 3 poslední věta zákona č. 549/1991 Sb.). Na základě kasační stížnosti žalobkyně však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 19. prosince 2013, č.j. 9 As 43/2013-48, usnesení Krajského soudu v Hradci Králové dne 28. 3. 2013, č.j. 30 Af 22/2011-75, v celém rozsahu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Byl tak zrušen i výrok o vrácení soudního poplatku, ten však již byl mezitím žalobkyni vrácen na základě příkazu ze dne 19. 4. 2013. Žalobkyně na projednání žaloby nepochybně trvala, neboť v opačném případě by vzala žalobu po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zpět. Proto také krajský soud pokračoval v přezkumném řízení a rozhodl ve věci tímto rozsudkem, ovšem za situace, kdy žalobkyní soudní poplatek ze žaloby, a to s ohledem k vpředu uvedeným skutečnostem, zaplacen nebyl. Vzhledem k tomu muselo být rozhodnuto o povinnosti žalobkyně zaplatit soudní poplatek ze žaloby tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 18. 12. 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu